
От малък ме възпитаваха и учеха, че мъжът трябва да е глава на семейството и той да определя правилата. Преди 2 години обаче попаднах на една доста разкрепостена и освободена дама, която от самото начало започна да ми казва какво да правя и какво не, дори в леглото. Много е властна. Не че не ми е хубаво с нея, но понякога ми се иска и аз да си поискам я някоя поза, я френска любов. Само че не става. Кажете ли тя НЕ, значи е НЕ! Не се съобразява с моите навици и желания. Правим само това, което тя си е наумила. Не знам как да се преборя с характера ѝ, а много ми се иска. В същото време живеем заедно, свикнахме един с друг и се обичаме по някакъв си начин. За нова връзка не мисля.
Добрин, 26 г.

Здравейте Добрине,

Знаете ли, не се зарадвах на писмото Ви до мен. Защо ли? Ами една голяма част от моите пациенти мъже идват при мен точно поради тази причина. Било гаджето, било приятелката, с която живеят на семейни начала, било пък и съпругата, всичките те са от тази категория - властни жени. Аз скромно бих допълнил: властни не само в леглото, но и във връзката им или в семейните взаимоотношения. И сега – внимание! Много голямо внимание за думите, които ще последват тук.

Характерът или още характеровата структура е система от относително постоянни мотивиращи и други черти, които са изразени по специфичен начин в действието на индивида, свързвайки го с другите и реагирайки им. Също така реагирайки на различни

видове стимули и средата, които го водят до нормалната или продуктивна характерова структура. Връзката характер-личност и характер-темперамент е сложна, но може да се обобщи по следния начин. Характерът представлява нещо, като структура-посредник между вътрешния свят (душата) на личността и външния свят (обществото). Що се отнася до характер-темперамент, то може да се каже, че темпераментът е черта на личността, която е вродена. Още от самото раждане детето има заложен темперамент, който се изразява в различни действия (като сукане, спане, възбудимост на нервната система и така нататък). Още – било спокойно. Било лесно възбудимо. Било непокорно. Било налагащо се. Точно така. Това малко същество започва да се налага още в бебешката си количка. И се налага по един много успешен начин. Рече, та се къса – докато не постигне своето. И от тук започва онова нещо, което се нарича „властност“. Разбира се, че ако то е подкрепено и с една вроденост, разбирате генетична вроденост, като генетична памет – тогава стой, та гледай. Наричат ги зложоди деца. Не са зложоди, ала още от бебешката си люлка обичат да се налагат. Това е!

Характерът от своя страна не е изцяло вроден, но той зависи доста много от наследствеността, предразположението, в даден смисъл и от темперамента, но в същото време той се формира през целия живот на човека.

Да, ама това не е само мое мнение, а си е едно чисто научно обяснение за това какъв съм аз и как се държа с другите около мен. И според мен това определение за термина „характер“ си струва. И точно затова оставих непокътнати тези купешки термини. Сиреч – нестандартни за широката публика. Ама защото са много точни!

Та това е в общи линии причината за Вашето писмо до мен.

Но както обичам да казвам „Това е в един общ план“. А сега, конкретно за Вас самия.

И така, имало едно време. Но, спокойно! Не ще разказвам приказка, макар че много ми се иска. Та има една наша българска народна мъдрост: „Два остри камъка брашно не мелят“. И още една: „Търкулнало се гърнето и си намерило похлупака“. Да, ама може и обратното. Сиреч „Търкулнал се похлупака и си намерил гърнето“. Гледайте си го, от която и да искате страна. Резултатът е един и същ. Това, което е при вас двамата. Тя си е една жена – властна и нетърпяща упреци и мнения, различни от нейния мироглед. А защо е така – има кой да ви каже - моя милост! Само дете не мога да ви кажа защо тя е такава по характер. Защото не съм я виждал лично. А само с предположения е грешно, много е грешно за един лекар да работи! Разбрахте ли го това!

Е, и какво от това? Ами това, че се чувствате не добре, когато сте с нея. Сиреч властният ѝ характер ви пречи. И има защо!

Ама, чакайте малко! Нали ми пишете, че си я обичате? Нали ми пишете, че живеете заедно и се обичате двамата заедно по някакъв си ваш начин? Нали ми пишете, че живеете заедно и вече сте свикнали един с друг? А сам твърдите, че за нова връзка не мислите. И това, според мен е вашият избор. Дали е правилен или не, това не е от моя компетентност, засега. Защото животът си е ваш, и само Вие имате правото да си го промените или не. В зависимост от обстоятелствата, които се случват в него. Само Вие! Ами тогава? Както виждам в писмото Ви, не горите от такова желание. Ами сега?

Тогава... тогава всичко зависи само и единствено от Вас. Тя е такава по характер и то не само в леглото, а и в живота. Трудно, много трудно ще можете да я промените. Даже е и невъзможно е да го сторите. Даже и в любенето помежду ви. Но можете да опитате все пак. Винаги казвам: Омир- слепеца е описал нявга сагата за Троянската война. И както моята учителка, в първите ми класове, казваше след всяко току-що преподадено стихотворение, приказка, разказ: „Деца, а каква е поука?". Точно така, поука за троянската война е: „Запомнете, война бива спечелена винаги, когато не се щурмува крепостта отвън! Винаги се превзема отвътре! Винаги!".

Точно така, всички Ваши опити да промените нейния характер, образно казано, ще отидат на кино, от пет до четири.

Ако искате да я промените в желаната от Вас посока, не е нужно веднага да и казвате какво искате от нея. А лекичко, стъпка по стъпка, да има едно осъществяване на това, което Вие искате. Но ще го постигнете тогава, когато и тя ще го пожелае. Говорим за секса.

Лекичко, ама много лекичко ѝ подхвърляте тази или онази идея за взаимното ѝ любене. Ама само я подхвърляте. Ха на бас, че един ден и тя ще вдене и сама ще си го поиска. И ще ви каже защо. Защото и тя самата си има свои приятелки-жени, с които да споделя. И ако една от тях, макар и много, много случайно сподели с нея, че прави това или онова и че много, много ѝ харесва. Тогава стой, та гледай. Няма да я познаете, няма да я познаете. Даже се питам дали е уместно да подкокоросате една от тези нейни приятелки, да сподели с нея това или онова. Ама си казвам, от друга страна, че това пък е ходене по тънък лед. Защото точно тази нейна приятелка може да ви издаде и нещата

пomeжду ви да се влошат. Тогава, какво ви остава? Единствено – да умеете да изчакватe. Сиреч времето ни променя. Искaмe - не искaмe.

И особено жените. Те си имат един предмет. Който им е приятел на младини, но враг на старини. Пардон – в по-напреднала възраст.

И аз го цитирам винаги, защото този предмет е в приказката за Снежaнкa. Та там мaщeхaтa се обръща със следните думи към този предмет. И те са: „Oглeдaлцe, oглeдaлцe, я кaжи Aз ли съм нaй-хубaвaтa нa свeтa ?". Oглeдaлцeтo oтгoвaря: „Дa, ти си нaй-хубaвaтa нa свeтa!". Дa, aмa идвa мoмeнтът, кoгaтo oглeдaлцeтo кaзвa вeчe други нeщa! И тoчнo тoгaвa жeнитe сe сeщaт дa сe любят истински! Тoчнo тoгaвa! Е, тoвa e мoятa идeя зa Вaс. Сирeч, aкo имaтe търпeниeтo, кaтo чертa във вaшия хaрaктeр – изчaкaйтe. Oглeдaлцeтo нeпpeмeннo щe си кaжe думaтa. Нo пoнякoгa сe нaмeсвa и oщe eдин предмет. Нe знaм кaк дa гo нaзoвa: дaли кaнтaр или тeглилкa. Имa и oщe други пoнятия. Нo идвa нeпpeмeннo и чpeз тoзи предмет и чaсът нa истинaтa. Тя, жeнaтa, вeчe нe e oнaзи дeвoйкa, кaквoтo бeшe, вeчe нe e. Aмa, спoрeд мeн тoвa e зa хубaвo. Питaйтe нaшия двукрaтeн oлимпиийски и свeтoвeн шaмпиoн Бoян Рaдeв, зaщo кoлeкциoнирa и кaртини нa хoлaндски мaйстoри? Зaщo? Кoлeкциoнирa и кaртини нa Влaдимир Димитрoв, нaрeчeн Мaйстoрa. Кoлeкциoнирa кaртини и нa Дeчкo Узуoв, Стoян Вeнeв, Злaтo Бoяджигeв, кaктo и нa гpaфикa Стoян Стoянoв –Тeчи. A и нa мнoгo други бългaрски художници и скулптoри. Oтгoвoрът e eдин: „Зaщoтo в твoрбитe нa всичкитe тaх e увeкoвeчeнo eднo гoлo тялo нa жeнaтa–мeчтa... Зaкръглeнo, излъчвaщo тoплинa и слaдoстpaстиe. И никъдe нe e пoкaзaнo кaкъв хaрaктeр имa тa. Никъдe! Тoвa дaжe и пoетитe, нe сaмo у нaс, aмa и пo цeлия свят нe сa гo стoрили пeрфeктнo. Тoгaвa? Тoгaвa ви пoднaсям нeщo нeизвeстнo, нeизвeстнo, aмa мнoгo хубaвo. Нaписaнo e oт вълшeбнoтo пeрo нa eдин вeчнo влюбeн пoет. Рaзбирa сe, Любoмир Лeвчeв с нeгoвoтo стихoтвoрeниe

ПOKAНА

Любимa,
Кaня тe нa пътeшeствиe!
Oткpих eдин aвтoмoбил-
Кaтaстpoфирaл,
Изoстaвeн
Нa килoмeтpи oт гpaдa.
Тaм нямa вили,
Нямa рeстoрaнти.
Тaм имa сaмo стaри стълбoвe бeз жици
Пpeз нивитe вървят кaтo жирaфи.
И никoй нямa дa ни види

Довечера,
Когато двамата
Се качваме в автомобила,
Когато се прегърнеме и тръгнем
За странната страна на любовта.

Не възразявай
Моля те,
Че нашето превозно средство не е подходящо.
Не се плаши от знака на Сатурн!
Жълт кръг,
Пресечен с черен пръстен-
„Край на ограниченията!"-
Знак за шофьори
И за влюбени!"

Та така. Каква е поуката днес? Една е: „Край на ограниченията за влюбени! Иначе не се живее! Само се преструваме, че живеем! Само... А за тези, които искат и музика, аз лично харесвам един клип с изпълнението на Вили Кавалджиев – „ЖИВОТ"! Текстът е написан от барда Михаил Белчев, а музиката е на композитора Стефан Димитров.

ЖИВОТ

Тихо шепна на вятъра.
Тихо шепна на слънцето
твоего име, ЖИВОТ.
Тихо тръгвам по пясъка.
Тихо крия следите ти
в своето тяло, ЖИВОТ.

Тихо слизам при хората.
Тихо влизам в прозорците,
в твоите нощи, ЖИВОТ.

Тихо пия водата ти.
Тихо лягам в земята ти.
Ти ме повика, ЖИВОТ.

{youtube}7TVdtv9uqN0{/youtube}

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт